

II. felvonás

Birodalmak háborúja

7. fejezet

Corellian Wind

Általában, mindenki végtelenül unatkozni szokott, amikor egy lázadó hajó járőrözni indul. Ez most is így volt. Draver sosem tartozott a világ legfegyelmetesebb kapitányai közé, azonban számos csatát megjárta már, és ezért pontosan tudta, hogy ilyenkor figyelni kell, mert még a végén előbukkan az orruk előtt egy romboló és szerte-széjjel lövi őket... Mint most.

- Azonosítatlan hajó, tizenkét óránál! – mondta Cane döbbenetesen.

- Ez egy sötétszürke csillagromboló, mit nem lehet azonosítani rajta? – csattant fel a férfi meglepetten. – Harckészültség! Pajzsokat fel, küldjék ki a vadászokat!

- A Bíbor osztagot is, uram? – kérdezte vissza a tiszt.

- Nem, majd pont a legjobbakat fogjuk benntartani, amikor mindjárt szétlövik a seggünket! – Ekkor mindenki értetlenül kezdett pislogni körülette. – Küldjék már ki őket, az Isten szerelmére! Fel kell tartanunk őket, amíg nem tudunk ugrani.

- Addig még két perc, harmincöt másodperc van – közölte Cane. – Nem lesz nehéz...

Az elsőtiszt önbizalma nem volt teljesen alaptalan, ha volt hajó, ami túlélhet egy ilyen harcot, az a Corellian Wind. Ez nem a Nebulon-B1-es cirkáló tervezésének, vagy a felszereltségének köszönhető, hanem a tényeknek. Számos esélytelen csatát túlélte már ez a remek hajó. Volt, hogy egy kisebb szuper csillagromboló lőtte keresztül, támadták bár bombázók, sorozták már csillagrombolók, és egyszer „véletlenül” még Kasumi is telerakta bombákkal, ám ez a hajó mégis itt áll.

Ehhez képest már szinte semmi öltre menni egy domíniumi csillagrombolóval.

Miközben a Wind felvette a pozíciót, a Bíbor szakasz az ellenséges hajó felé vetette és a Lion osztag védelmi alakzatba a B1-es körül rendeződött. A tartalék egyenlőre a hajón maradt. – Ettől nevezik tartaléknak.

Draver kezdeti sejtésével ellentétben, nem tűnt úgy, mintha a romboló feltétlenül harcot akart volna – az elején elfelejtettek tüzet nyitni rájuk. Azonban, amint látták, hogy a lázadó hajó vadászgépeket indított ellenük, már nem maradt más választásuk. Három raj TIE elfogó-vadászt indítottak a főhangárból, ebből kettő a bíbor osztagot hivatott megsemmisíteni, egy a Wind elpusztítására küldött bombázókat rendeltetett megvédeni. Amint ez megvolt, a romboló tüzelni kezdett.

A vöröses lézernyalábok sorra suhantak el a Bíbor osztag gépei közt, majd egyenesen a B1-esbe csapódtak. Draver azt sem tudta, mi érte őket, a pajzsok olyan rettenetes ütemben vesztettek energiát – mindenesetre parancsot adott a tűz viszonzására. Amint a cirkálók nagykönyv szerint harcba bocsátkoztak egymással, Connie úgy látta, jobb, ha kimanővereznek a tűzvonalból, és viszonylag biztonságos körülmények közt ütköznek meg az elfogó-vadászokkal.

A ritkán látott sötétszürke domíniumi gépek nem várt meglepetéseket okoztak a pilótáknak – ők máshoz szoktak. Andrus gépe már az első körben komoly találatokat szenvedett, Jorka kénytelen volt csalétket játszani, hogy megmentse a bőrét. Shadree is komoly nehézségekbe ütközött, Connie viszont sikeresen leszedett egyet. Úgy tűnt, a Bíbor osztag talán boldogulhat. Minden azon múlt, hogy a Wind túl tudja-e élni a hátralévő másfél percet.

A válasz hamar megmutatkozni látszott. Fél percbe sem telt bele, mikor a Wind pajzsai leváltak és Draver ismételtelen eltörhette az orrát a padlóban – ez túl sokszor történik meg vele. A földről felkelve, a tökéletesen sértetlen, és a helyén biztosan ülő Cane már közölte is a rossz híreket.

- Átszakadt az E fedélzet! A térhajtóművek meghibásodtak! Fegyverek... – Ekkor még egy jókora találatot kapott a hajó. Az elsőtiszt termináljából rettenetes szikrák csaptak ki, a férfi fél arca leégett, amikor Draver mellé borult a padlóra.

Úgy tűnt, már nincs benne élet.

- Itt Moron, segítséget kérek! Segítséget kérek! Eltaláltak! Ismétlem, elta... – A férfi hangja egy veszedelmes robbanásban ért véget, néma sercegés követte a sors kegyetlen csapását.

A bátor pilóta halálát rövidesen Shadree gépe apró darabokra szakadása követte, aztán Jorka is a másvilágra jutott, és rövidesen már nem is maradt gép a Bíbor szakaszból – egyedül talán Dorf maradhatott, ám őt mindenki elfelejtette. Draver szeme előtt morzsolták fel a hőseit, miközben a Wind borzalmas találatokat kényszerült elszenvedni. A férfi már tudta, hogy nincs remény.

A diadal hevében az ellenséges hajó közelebb ment, majd minden lövegével sorozni kezdte a rettenetesen megsérült cirkálót. A Wind hős kapitánya tudta, hogy érkezett az utolsó parancsa – és annak is ismeretében volt, hogy egy múltkori küldetésről rengeteg veszélyes robbanóanyag maradt a hajón. Ha az öreglány felrobban, akkor az nagyot fog szólni, elég nagyot ahhoz, hogy magával vigyen egy csillagrombolót. Draver emlékezett még a jó öreg mottójára:

Ha meg kell halni, gondoskodj róla, hogy a másikat is magaddal vidd.

- Energiát a hajtóművekbe! – utasította az embereit. Közülük már sokan nem voltak életben, ám mégis akadt, aki végrehajtsa a kapitány végső parancsát.

A Corellian Wind hajtóművei kékesen izzottak fel, még egy utolsó hős útra kísérve a Lázadás egyik legfőbb szimbólumát. Az ellenséges hajó mindent megtett a B1-es lelövése érdekében, azonban a roppant lángoló titán mégis elérte az ellenfelét, hogy az utolsó leheletében szíven szúrhasa a törjével. A főreaktor éppen akkor robbant fel, amikor a Wind orra gyorsvonatként zakatolt bele a domíniumi romboló páncélozott törzsébe. A robbanást rettenetes lángok, a pokol tüzes megnyilvánulásai kísérték, majd sor került az elkerülhetetlenre is: berobbantak a raktérben lévő töltetek.

Újabb narancsos villanás hasított az ürbe, a rettenetes fénycsóva elnyelte mindkét hajót, majd mikor kialudt, két úrbéli titán rettenetes roncsa maradt csak a helyében. Ékesen árulkodva arról, hogy minként halt hősi halált a Corellian Wind bátor legénysége.

Mi a jó Úristen? – pattant fel Sigil a nagy meditálásából. Most, hogy Rya is a hajón volt, sikerült meggyőzni a két fejedelmest, hogy legyenek csöndben, amikor ilyen megfoghatatlan dolgokat csinálnának.

- Szóval ennyi? – csattant fel mögötte Selene. – Leültök törökülésben a földre, elkezdtek merengni valamin, és akkor máris Erősek vagytok?

- Neked nem a hajót kéne takarítani? – kérdezte vissza szúrósan.

- Nem fogom harmadszor is felsikálni a héten – ingatta a fejét a szépséges teremtes. – Most már nem „szolgálni” vagyok itt, keress mást, akit szívathatsz. Bár most, hogy mondod... Én azt sem értem, mit keresünk mi még mind ezen a hajón.

- Tényleg. Miért is nem mentek el? – fejtegette a megfejthetlent az öreg.

- Mert lehet, hogy Annt nem jószérével állították át, nem emlékszel? – kiáltotta be Rya a hajó másik végéből. – Most mi van? Egy jedinek jó a füle!

- Sosem foglak megszokni titeket... – sóhajtott egyet az öreg.

- Amúgy, mit láttál? – folytatta Venn az ordibálós kommunikációt. – Érezni lehet, hogy megrázott! Nem úgy, mint a villanypásztor, de azért megrázott!

- Az legyen az én gondom! – kiáltotta vissza az öreg.

- Na, ugyan már – szólalt meg ismét Selene. – Már hetek óta veled vagyunk, többnyire, és még nem állítottunk tört a mellkasodba, amikor alszol. Megérdemeljük, hogy tudjuk – ekkor érezni lehetett Rya mentális helyeslését.

- Látomásom volt, de úgyse fog érdekelni titeket – vágta rá az öreg.
- Ha nem a holnapi kakidról volt, akkor mondhatod! – folytatta Rya.
- Hé! Itt valaki enne is! – ordította be a konyhából Kasumi.
- Láttam a Windet felrobbanni. Nem ismeritek, a téma itt le is van zárva.
- Már hogyan ismernék?! – csattant fel Goran meglepetten. – Egy csomó ideig voltam azon a hajón. Én voltam az első élőlény, akit még ott is bebörtönöztek! De mi az, hogy láttad felrobbanni? Annak a hajónak nem szokása...
- Pedig így volt. Őket is megtalálta a Domínium egy rombolóval – felelte az öreg.
- Akkor segítsünk. Csak tudod, hogy hol lesz, meg mi, nemde? – vetette fel Selene.
- Te meg minek segítenél bárkinek is?! – kiáltotta hozzá Kasumi.
- Ilyen napom van – rántott vállat a twi'lek.
- Öhm... Itt nem maradt ki valami? – kezdett el gondolkodni is Rya. – Hogy akarunk egy HWK290-essel öltre menni egy domíniumi rombolóval, úgy, hogy mi is megmaradjunk, meg az a Szél is? – tapintott rá egy igen érzékeny pontra.
- Van ötletem – mondta az öreg, aztán kísértelt a kabinból, és megindult a raktér felé. Selene sosem gondolta volna, hogy egy sötét, elhagyatott helyre fog menni Sigillel, azonban most mégis ez történt. Amikor odaértek, a férfi felkapcsolta a világítást, majd rövidesen egy rakás haszontalan kacat mutatkozott meg a helyiségben – meg valami robbanófejszerűségek.
- A twi'lek csak össze-vissza forgatta a fejét.
- Hellfire protontorpedók, még csak kísérleti fázisban vannak. Elméletileg, ezek szinte bármilyen pajzson át tudnak menni, és valami k*rvá nagyot robbannak – kezdte regélni a sith. – Abból ítélve, hogy még egyszer sem robbantak fel, amikor lelőtték a Sykrangert (ez gyakrabban fordul elő, mint azt gondolnánk), szerintem még egészen stabilnak kell lenniük. Szóval, ha elméletileg odabarangolunk egy romboló mögé és a szépen a farába lövöldözzük őket, akkor talán lesz esélye is a Windnek.
- Hát öhm... – gondolkodott egy aggály felvetésén a nő. – Abba esetleg belegondoltál már, hogy mi lesz utána? Tudod, ilyenkor szeretnek utánunk löni, vadászgépek jönnek, Han Solozni is kell majd, meg ilyenek... Ez nem lesz káros az egészségünkre?
- Majd kidobunk csalinak, ha nagyon ránk tapadnának...

Attól függetlenül, hogy az öreg teljesen véletlenül megérezte, hol és mikor kerül majd sor a tragikus eseményekre, még mindig oda kellett érnie. Az úrutazás nem két másodperc alatt történik – ez az út például huszonhat órát vett igénybe, arról nem is beszélve, hogy még külön meg kellett állni valahol, hogy a Skyranger rövid szárnyaira lehessen szerelni azokat a torpedókat a raktérből. Ebbe a rengeteg időbe bőven belefért egy kiadós alvás Sigil részéről.

Kövezzetek meg érte, de már megint olyan dologról kezdtem álmodni, aminek semmi köze sincs a témához. Úgy értem, simán álmodhatnék arról, amikor becsempésztem magam egy komplett lázadó űrállomásra (valami Exodus sejt), hogy megmentsek egy szerencsétlen lázadó pilótát (Moron Andrus), erre meg elkezdek álmodni Akane asszonykáról. Heh... Nem mintha annyira az ellenemre lenne.

No de lássunk is hozzá!

Egy év telt el azóta, hogy otthagytam azt a csecsemőt, és sikeresen megúsztam Darth Vader haragját. Nem változtam valami sokat azóta, továbbra is a Sötét útítársam sugallata után mentem, amely számos gonosz tette sarkallt. Az egyik ilyen a Jó oldali mesterem, Myra Sohta meggyilkolása volt – mert ha már nem tudtam elégtételt venni Dooku után, akkor muszáj volt más, hasonló jelentőséggel bíró kihívást találni. Most sikerült is ráakadnom a

nyomára, csapdát állítottam neki, és arra számítottam, hogy majd megölöm. A korábban történektől nem tanulva, pedig olyan rohadt elpusztíthatatlannak éreztem magam, hogy még Akanet is képes voltam idehívni – bizony, úgy számoltam, ő csak azután fog ideérni, hogy én már végeztem a mesteremmel. Elvileg külön-külön az egyikük sem lesz probléma, tehát gyorsan kereshetek egy nagy csomó pénzt és közben még jól is érezhetem magam – ja igen, most jedivadász fejjadásznak álltam, mert az tök menő.

Most inkább megkímélem magamat a részletektől, Myra és a csapata túl erős volt, sikerült legyőzniük – de legalább megöltem az egyik társukat, Jacent. Érdekes módon, nem öltek meg, ehelyett otthagytak megporzani – és bizony, ekkor ért oda Akane. Már felettem volt, gondomat viselve, amikor magamhoz tértem. Egyből azt gondoltam, most vagy megöl, vagy gondoskodik arról, ne olthassak ki több ártatlan életet. Erre kiderült, hogy neki fogalma sincs arról, hogy mit tettem az elmúlt években, sőt, azt hitte, már rég elpatkoltam – ami elég furcsa, mert még Ahsoka is tudta, hogy átálltam a Sötét oldalra. Jaj, remélem, hogy ő megdöglött a 66-os parancsban, de mindegy; folytassuk csak...

Mivel Akane nem tudta, hogy egy szörnyeteg vagyok, a barátjaként fogadott, és még helyet is kínált a kis hajócskáján. Különös, de én elfogadtam az ajánlatot – nem csak körülöttem történtek meglepő dolgok a harc után, hanem én magam is megváltozni látszottam. Amikor felrobbant alattam az a gránát (igen, ilyen aljas módon tudtak csak elintézni), valahogy sikerült ketrecbe zárni Sigilt, és most újra előtérbe kerülhetett a Reegar személyiségem. Különös, de már egyre inkább azon kaptam magamat, hogy két külön jellem van a fejemben, ahelyett, hogy csak egy Sötétéé útítársam lenne.

Afelől viszont kétségeim voltak, hogy ez örökké így is fog maradni. Már az első pillanatokban félni kezdtem attól, hogy a bennem lévő rossz kiszabadul a ketrecéből, és én ismét olyan tettekre kényszerülök, mint amilyenekre eddig vetett a sors. Pont ezért fogadtam el Akane ajánlatát. Ő nem csak egy jó barát, ámde egy tapasztalt Jedi mester is, egy olyasféle, aki anélkül is orvosolni tudja a Jó-Rossz oldalas problémámat, hogy tudna az egészről. Mert nekem eszem ágában sem volt elmondani! Inkább csak úgy tettem, mintha én is olyan túlélő 66-os parancsos jedi lennék, akinek a seggében van az 501-es légió, mint ő.

Úgy voltam vele, hogy csak lesz belőle valami...

Ezzel véget ért az újabb különös álmom. Meg kell hagyni, meglehetősen későn ébredtem – hajlani négy órákor. Akane már azt hitte, hogy meghaltam, vagy legalábbis, nagyon rosszalló arccal ült ott fölöttem – aki nem vágná, annak elmondom, hogy most is álmodom, és az előbb is álmodtam, tehát álmodtam az álmon belül. Eredet-i, mi?

- Sosem értettem, hogy lehet ilyen sokáig aludni. Elpuhulsz tőle.

Az alvástól? Az mióta szokott rossz dolog lenni? – gondoltam magamban. – Bocs, tegnap elég sokáig voltam fent. A szervezetem megkívánta az alvást.

- Mi? Hajnali gyakor feküdtél le, akárcsak én – mondta értetlenül a twi'lek.

Igen, már el is felejtettem, hogy milyen vele... – sóhajtottam egyet, aztán feltápáskodásszerű mozdulatokat kezdtem megkísérelni. Amint ez sikerült, máris azon kezdtem gondolkodni, minként magyarázhatom meg neki: nem mindenki szeret három órát aludni egy nap. Ám végül csak hagytam a dolgot.

Később kiderült, hogy valójában ő sem szereti az ilyet, a kimaradt alvást akkor szokta pótolni, amikor elvonult meditálni. Olyankor tényleg nem lehetett megmondani, hogy most szunyókál az ember, vagy sem. Később én is elsajátítottam ezt a trükköt – és vajon miért is kellett erre vetemednünk? Nos, Akane nem olyan, mint én, ő nagyon is elhivatott a kötelességeit illetően. Jelen esetben, a kötelességének érezte, hogy tovább vigye a Jedi Rend emlékét. Továbbra is példás, a Kódexnek megfelelő életet akart élni, szándékosan a világ

legelhivatottabb jediének akarta mutatni magát. És mivel én is ilyennek hazudtam magam, én is erre kényszerültem.

A nagy ébredés után ettünk valamit, és csöndesen társalogtunk, nehogy felébresszük Acet – az Akanéhoz roppantmód hűséges klónkatonát, ki még a 66-os parancsot is képes volt megtagadni. Ő bezzeg addig horpaszthatott, ameddig csak akart, mert hát neki nincs Erő, meg Rend, meg Köztársaság Romjai, meg ilyenek – jó, az talán egy kicsit neki is van, de értitek a lényegét.

Összegezve a dolgokat, pozitív dolog volt idejőnnöm. Az alváshiány, a rengeteg kamu, és a szex egyre nyomasztóbb hiánya ellenére – igen, ha példás Jedi életet kell élned, akkor kénytelen vagy ettől is megválni. Sajnos az otlétem alatt sehogy sem tudtam úgy eliszkolni egy kantinba, és gyorsan csinálni valakivel, hogy kockáztassam a lelepleződésemet. Ebből a szempontból, Akane olyan volt, mint egy rossz feleség... De ezt inkább hagyjuk.

Mint mondtam, legalábbis sejtettem, számos jó dolog is volt ebben az egészben. Cady-Ann egy remek mester, számos olyan Jó oldali dolgot tudott az Erőről, amit én már rég elfelejttem, amelyeket szívesen megosztott velem. Nekem is lett volna mit mutatnom neki, de inkább nem fedtem fel előtte a Sötét mentorom tanait. Különös, de még a gyakorlás céljából megejtett párbajainkon sem látszott meg rajtam a Sötét oldal, úgy forgattam a fénykardjaim, akár egy jedi tenné. A beszélgetések, a történetek a régmúltról, és minden egyéb dolog pedig segédkezett abban, hogy kordában tartsam a bennem rejlő gonoszt.

Ez nem zárta ki azt, hogy egyszer mégis előtörjön a sötétből – azonban erre is igyekeztem felkészülni, már ahogyan fel lehetett. Ám legbelül mégis azt reméltem, hogy az a nap sosem jön el...

Miközben az öreg jókat álmódott, Moron Andrus az élete tán utolsó csatájában igyekezett remekelni. Az ellenséges hajó sokkal nagyobb és erőteljesebb volt, mint a Wind, és nekik, az ászoknak, sem jutott valami egyszerű feladat. Mostanra már hevesen löni kezdte egymást a két hajó, a Bíbor osztag pedig odébb manőverezett, hogy viszonylagos biztonságban ütközhesen meg az ellenség gépeivel.

- Nem tetszik ez nekem, nekünk tizenkét gépünk van, nekik meg harminc – mondta a komba a pilóta. Meg kell hagyni, másokat is kétségek gyötörtek.

- És? Rosszabbat is túlélünk már – felelte Nay.

- Ezek elfogó-vadászok, egy rombolón sincs ezekből harminc – hangzott Connie hangja is, aki már egy ideje stabilan vezethette az osztagot. – Ráadásul milyen romboló ez? Még sosem láttam ilyet, kivéve...

- Áh, az nem történhet meg még egyszer. Ez valami más lesz – ingatta a fejét Syerra (legalábbis csak sejtteni lehetett, hogy valami hasonlót végez a gépében).

- Honnan tudjuk, hogy a Birodalom fennhatósága alá tartozik egyáltalán? Hallottátok a pletykákat, valami ismeretlen ellenség igázza le sorban a birodalmi világokat. Minket is ezért küldtek ide járőrözni. Mi van, ha ezek azok? – vetette fel Jorka.

- Akkor az ő seggüket rúgjuk szét – rántott vállat Shadree.

- Elég volt a csevejből, mindjárt lőtávolságba érünk – zárta rövidre az elbizakodott szövegelést Connie. – Ezek TIE elfogó-vadászok, akárkik is vezessék őket, nem lesz könnyű dolgunk. Legyetek résen, csak semmi hősködés. Értve?

- Nyugi, nem vagyunk már olyan puhapöcsű kezdők... – felelte Andrus.

- Legalábbis a legtöbbünk – gúnyolódott egy kicsit Shadree.

- Elég legyen! – teremtett rendet Connie.

Néhány pillanattal később máris egymás torkának értek a pilóták, most már kezdetét vehette az ádáz küzdelem. A buzgó domíniumi klónpilóták lőttek először, a tapasztalt lázadók viszonylag könnyedén kimanőverezték az első lövéseket. Amint ez megtörtént, a Bíbor osztag hősbereire került a sor, nem is haboztak az elsütőbillentyű lenyomásával. Tizenkét X-szárnyú kezdte el egyidejűleg ontani a vörös plazmalyalábokat, amelyekre harminc elfogóvadász ösztüze felelt.

Meglepő módon, csak az egyik oldalon kezdtek el pusztulni a vadászgépek, és ezért egy kis időre úgy tűnt, a lázadóknak már megint szerencsenapja van. Aztán Connie benézett egy találatot, és máris átkozni kezdte a reggeli kávé hiányát. Az összes pilóta közül Moron járt a legrosszabbul; amíg az egyik gépet üldözőbe vette, addig két másik próbált gondoskodni arról, hogy megkésérítse a napját.

Két találat és máris majdnem kikészült az X-szárnyú pajzsa.

- Hé! Ezek mindjárt lelőnek! – kért segítséget a maga sajátos stílusában.

Ekkor Jorka vadászgépe oldalról suhant Moron üldözői felé. A világ legmázlisabb bothajja azonnal leszedte az egyik elfogó vadászt, aztán a másokban is komoly kárt tett. Ekkor Andrus levett egy kicsit a gázból, mire a sérült TIE gép akaratlanul is elé suhant – Moron csak erre várt. Két precíz lövés és máris tüzes semmivé vált az ellenség.

- Attól még én mentettem meg a bőrödet! – szólt oda neki Jorka.

- Attól még mindig el vagy adósodva! – felelte Andrus

- Látod, Connie, nem lesz itt gond – hangzott megint Shadree hangja a komon.

- Ja, amíg kitart a pajzs, addig nem lesz. És utána? Figyeljete! – kezdett a megszokottnál is borúlátóbb lenni Connie.

- És a Winddel mi lesz? Nem úgy néz ki, mintha olyan jól bírná a strapát...

Miután Barak ismét sikeresen a falra festette az ördögöt, tényleg be kellett látniuk, hogy Draver nem igazán boldogult azzal a bestiával – azonban ők semmi sem tehettek. Néhány másodperccel később már a Bíbor osztagnál is bonyolódni kezdtek a dolgok, ám ekkor olyasvalami történt, amire senki sem számított volna.

Újabb hajó érkezett a csatába, pont nem túl barátságos romboló mögött kiérve a Hiperűr csillagainak sebes özönéből. A Skyranger a sötétszürke monstrum mögé repült, majd kilőtte a Hellfire torpedókat. A speciális protontorpedók könnyűszerrel áthatoltak a romboló pajzsain, majd a becsapódás pillanatában tekintélyes, kék, robbanásokat eredményeztek. A hiperdrága tűzijáték eredményeképpen a fenevad hajtóművei szinte teljesen működésképtelenné váltak, valamint, a károk miatt, a romboló pajzsai és a fegyverzete is holtpontra elé érkezett. Sajnos ez nem jelenette azt, hogy elhallgattak a domíniumi lövegek.

- Jó, és akkor most mi lesz? – törte meg a feszült csendet Kasumi.

- Utánunk küldenek egy pár vadászt, és mi vagy lemegyünk, vagy lelőnek minket – folytatta Rya. – A legközelebbi ugrás idejét nézve, inkább az utóbbira szavaznék. Nincs bajom a mártírhalállal... Csak szar, és most semmi garancia nincs, hogy megérte.

- Ugyan, nem lesz itt semmi probléma – dünnyögte Sigil.

- Legyen igazad – tette hozzá Selene, hogy ő is megszólaljon.

Amíg a Sykranger visszafordult, nehogy valami váratlan történjen, valami váratlan dolog történt. A Lázadás hírhedt zászlóshajója, a Home One előbukkant a két hajó közt, nem sokkal a Wind felett. Az ezerháromszáz méter hosszú óriás azonnal tűz alá vette – a már komoly károkat szenvedett – rombolót, majd igyekezett a Corellian Wind elé állni. Ackbar sosem szeretett értékes hajókat veszteni.

- Látjátok ezt? – kerekedtek ki Andrus szemei. Közben majdnem lelőtték a gépét, ám ezt minden bizonnal megérte látni. – Ezek a Zsiványok! Besz*rok!
- Meg van osztva a komcsatorna – súgta alig hallhatóan Shadree.
- Bíbor osztag, itt Luke Skywalker a Zsiványoktól. Próbáljanak meg egyben maradni, mindjárt ott vagyunk és enyhítjük magukon a terhet.
- Vettem, de azért siessenek! – felelte örömteli hangon Connie.
Olyan nincs, hogy főszereplő haljon, ha ezek itt vannak.
Az én hőszám!!! – gondolta magában Syerra. Nem tehetett róla, Skywalkert mindenki szereti.

Mialatt Luke és – a párbeszédéből méltatlan módon kimaradt – Wedge a Bíbor osztag megmentésére vitték a Zsiványkommandót, a Wind biztonságosan meg tudott húzódní a Home One mögött. A hatalmas hajó egymás után kapta a veszedelmesebbnél-veszedelmesebb találatokat, úgy tűnt, a Agamemnon még ebben az állapotban sem fogják legyűrni. A sokat látott mon cala már kezdte azt hinni, hogy még így sincs esélyük – amennyiben egy A-szárnyú bele nem kamikazezza magát a Defiant osztályú romboló hídjába –, aztán az egyik B-szárnyú beleengedett egy sor torpedót a bestiába és azok a sötétszürke titán pajzsgenerátorait is magukkal vitték.

- Ellenséges hajó védőmezeje megszűnt. Bevégezzük a sorsát? – kérdezte az egyik tiszt.
- Van más választásunk? – mérte fel a helyzetet Ackbar. – Lelőni!

Mialatt Sigil azon csodálkozott, mégis hogy lehetett ennyi szereplőt összevonni egy ilyen pocsk fejzetbe, a Home One roppant lövegei darabokra szaggatták a domíniumi hajót. A defiant főreaktora rövidesen megadta, több ezer élet veszett oda egyetlen gomolygó lángfelhőben. *Roszsabb is lehetett volna.*

- Hajtóművek feltöltve, a Bíbor maradéktalanul szakasz megmenekült, a Wind egyben van, és még Skywalkert is akciózni láthattuk – sorolta a mai érdekességeket Kasumi. – Szerintem legfőbb ideje itt hagynunk ezeket a szerencsétleneket.

- Azért bátrak ők, csak hülyék. Azt hiszik, majd odamennek az egyik halálcsillaghoz, megölik a Császárt, aztán máris minden jóra fog fordulni – mondta az öreg. – De mindegy, ez már nem a mi dolgunk. Rya: ha már ennyire vezetni akartál, vigyél ki minket!

- Nem probléma – felelte a nő, aztán meghúzta azt a bizonyos kart.

A Skyranger pillanatok alatt tovaszállt a kozmosz legújabb ádáz sírhelyéről...

Már legalább tíz perce elfelé mentek, amikor Selene már nem tudta magában tartani az éppen aktuális eszmefuttatásának az eredményét. A twi'lek éppen a társalgóban lazított, Kasumi frissen érkezett társaságát élvezve.

A többiek minden bizonnal valahol máshol lehettek.

- Te nem szoktál elgondolkodni azon, hogy mégis mit keresünk még itt? – fordult Goran felé kíváncsi tekintettel. – Úgy értem, ha Ann tényleg önszántából van ott, akkor semmi értelme az egésznek, ha meg átmosták az agyát, akkor sincs valami sok lehetőségünk. Mit tehetnénk? Döntsük el helyette, hogy mit akar, és raboljuk vissza?

- Nekem nyolc. Én még mindig a bosszúért megyek – rántott vállat Kasumi.

- Jó, de az te vagy – rendezte le ennyivel Selene.

- De ha sikerül megdönteni az egész rendszert, úgy ahogy van, akkor Ann-nek nem lesz más lehetősége, mint visszamenni hozzánk, és akkor már a dolog végére járhatunk – kiáltotta be a mosdóból Sigil. – Sőt ezzel még a kis hercegnőnk bosszúját is sikerül kielégítenünk – zsörtölődött egy kicsit Kasumival.

- Mi? Fogjuk magunkat és megdöntjük az egész Sith Domíniumot? – döbbsent le egy pillanatra Selene. Neki valahogy ez egy kissé öngyilkos-szelleműnek tűnt.
- Miért is ne? Régen egy csomó ilyen küldetésen voltam – tette hozzá Rya. – Az a lényeg, hogy öljük meg a vezért, és akkor magától össze szokott omlani az egész.
- Tehát csak meg kell ölnünk Darth Arinát, a világ egyik leghatalmasabb úrnőjét? Hogy miért nem ezzel kezdted! – csattant fel cinikusan a twi'lek.
- Márpedig ez lesz a nagy terv...